

det medfører større Udgifter for ham end under sædvanlige Forhold, kan Krigsministeren forøge hans Dagpenge, dog ikke udover det dobbelte Beløb." Man vil altsaa see, at de 4 Rd. dog ikke ere Maximum, idet Dagpengene endog kunne stige til det dobbelte Beløb. Jeg ønsker altid at see bort fra Personligheden, og jeg vil derfor ogsaa bede den høitærede Krigsminister om, at han ikke i dette Dieblif vil tænke sig som sig selv, om jeg saa maa sige, men som Krigsminister, og som saadan vil han let kunne udfinde, at det Hver, der betrødes En eller Anden, netop er et saadant, at det efter Ministerens Mening gjør Krav paa højere Dagpenge, dog at de ikke gaae ud over det Dobbelte af de almindelige i § 11 fastsatte Beløb. Med andre Ord, saasnart der er en Krigsminister, som vil bringe Dagpengene op til det højeste Beløb, kan jeg ikke skjønne, at der med Hensyn til Dagpengene er foreslået nogen virkelig Nedsættelse i Forhold til, hvad der var bragt i Forslag i forrige Sæssion. — § 19 indeholder en, som det forekommer mig, neppe anbefalelsesværdig Bestemmelse, idet det nemlig deri hedder: „Entelt-hederne med Hensyn til Beregning og Udbetaling af de i denne Lov omhandlede Tillæg m. v. ordnes af Krigsministeren. Han bemyndiges til" — det er egentlig denne Passus, jeg særlig vil fremhæve — „at afgjøre alle i Anledning af Lovens Anvendelse opstaaende Spørgsmaal, og skal saaledes Fortolkningen af Lovens et kunne gjøres til Gjenstand for Rettergang". Jeg maa i Anledning af denne sidste Sætning bemærke, at jeg ikke kan finde det rigtigt, at det skal berede paa en krigsministeriel Afgjørelse, hvorledes Lovens skal fortolkes, og jeg maa næsten betragte det som et Indgreb i den Myndigheds Ret, der har med Udgifterne at bestille, at den skal være underkastet en saadan krigsministeriel Afgjørelse. Jeg troer heller ikke, at den Mand, der mener sig forurettet, bør berøves Afgang til at søge Rettens Distand for at komme til sin formeentlige Ret, en Anskuelse, som jeg ogsaa nærer i andre Tilfælde

af lignende Art, der have foreligget for os. — Der er endnu en Bestemmelse, som jeg skal tillade mig at omtale, nemlig den, der indeholdes i §§ 1 og 6, og som gaaer ud paa, at Udbetalingen af Tillæg skeer forud for Lønningsperioden eller for den Deel af Perioden, i hvilken Feltfoden eller Cantonnementsfoden er bestemt at skulle vedvære, uden Tilbagebetaling ved tilfældig Afgang i Perioden. Dette vil altsaa sige, at de, der blive udcmanderede for en vis Tid, men pludselig uden egen Skyld kaldes tilbage eller af andre Marsjager vende tilbage maaskee længe for Perioden er udloben, i Virkeligheden oppebære maaskee ikke saa Lidt mere, end de kunde have Krav paa ifølge den Tid, de virkelig have ligget i Felten eller i Cantonnement. Saaledes har jeg idetmindste forstaaet Bestemmelsen. — Der er endnu et eneste Punkt, jeg skal tillade mig at omtale, og det er Anmærkningen i Motiverne til § 15. Det anføres nemlig der — det findes Sp. 1431 i Tillæg A. — at Ministeriets i forrige Sæssion stillede subsidiaire Forslag gik ud paa, at der som Tilskud til Officerersmesjerne i de aarlige Dvelfesleire skulde tilstaaes et Beløb af 3000 Rd., et Forslag, som imidlertid ikke blev vedtaget, og Ministeriet har derfor nu optaget en Bestemmelse om, at de lavere lønnede Embeds- og Bestillingsmænd under deres Tilstedeværelse i Dvelfesleiren skulle have et dagligt Tillæg af 32 Skilling. Dette vil, saavidt jeg kan skjønne, medføre en ikke ringe Udgift for Statskassen, men dertil kommer, at jeg ikke kan indsee, at de Grunde, eller idetmindste en af de Grunde, hvorpaa Forslaget er støttet, har nogen Styrke. At det er noget dyrere at leve i Leiren, og at der derfor kan behøves et Tillæg, skal jeg gjerne indrømme; men naar der staaer i Motiverne, at Fællesspisningen hidrager til i ikke ringe Grad at udvikle det kammeratlige Samliv, maa jeg tilstaae, at jeg ikke troer, at et kammeratligt Forhold i Særdeleshed vindes ved Fællesspisningen eller maaskee endog ved Fællesdrinkingen. Jeg troer, at det vindes langt mere